

KÍSÉRTÉS

(felnőtt próza)

A könyvembe bambulok, már a budai hídfő óta ugyanannak a bekezdésnek futok neki újra és újra. Ma valahogy nem állnak össze mondatokká a szemem előtt pergő betűk.

Nyugati tér. Anya és kislánya a szemközti ülést foglalják el. A gyerek babonázottan bámul kifelé, egyre közelebb hajolva az üveghez.

– Ne tapogasd az ablakot, összeszedsz valamit – szól az instrukció.

Becsukom a könyvet. Hogy van az, hogy minden gyerek tapogatni akarja az ablakot, ezt következetesen tiltja minden szülő, amitől minden gyerek még inkább tapogatni akar? Készültek már olyan vizsgálatok, amik igazolják, hogy betegséget terjesztenek az ablakokról összeszedhető bacik? A felnőttek miért nem akarják tapogatni az ablakot?

A kislány trükkös. Két öklét egymásnak támasztva, állat az ökleire helyezve könyököl a párkányon. Ökleit – a rájuk támasztott állával együtt – lassan közelíti az üveghez. Nem látja, csak érzi anyja megrovó pillantását.

– Nem nyúltam hozzá – szögezi le a tényt. Anya bólint: maradjon is így.

Ekkor az ökleire támasztott állú gyermek csücsöríteni kezd. Ajkai nyúlnak-nyúlnak előre, egyre közelebb az üveghez. Lassan képtelenségnek tűnik a biggyesztés mértéke, ilyet már csak rajzolni lehet. Lenyűgözve figyelem a rendíthetetlen küzdelmet. Már csak egy leheletnyire van a bőrfelület a párásá váló ablaktól, elég lenne, ha döccenne egyet a villamos, hogy gyerekszáj méretű csóknyomat rajzolódjon a párafoltba. Ekkor anya a gyermekét felkapva feláll, s a nyíló ajtó felé indulnak.

Ahogy a zsugorodó páraakarikat bámulom, eszembe jut a minapi élményem. Nem volt hangulatom a tülekedéshez a buszra-szálláskor, így csak leghátul, a kakasülön tudtam leülni. Pont előttem ült a fickó, akivel akkor szoktam együtt utazni, ha késében vagyok. Ebből az újszerű nézőpontból csak a bal fülét, a jobb térdét és a tarkóját láttam. Arcát az emlékezetem rajzolta elém: mélységes barna szemek, jelentékeny orr, sűrű sötét szempillák és szemöldök, bajsa még fekete, szakállában és hajában már ezüst szálak csillantak. Jobb keze hosszú, vékony ujjával a szakállában babrált, fejét enyhén elfordítva. Rácsodálkoztam füle bőrének makulátlanságára. Nála fiatalabb férfiak cimpáján is láttam már nagyravágyó szőrszálakat világhódító útra indulni, de itt semmi. A térdén a farmer hasitéka fekete kontúrok közé festett sárga és vörös bőrfelületet látatott. A hosszúnak még nem mondható, de semmiképp sem rövid haja, ami szemből nézve olyan benyomást keltett, mintha vizes kézzel két tenyere közé fogva fejét, lazán hátrasimította volna, hátulról meglepetést tartogatott. Mint vízimadarak tollai, kapaszkodtak az elhegyesedő tincsek egymásba, csak a tarkónál göndörödtek szabadon a fekete fürtök. Kezem már el is indult, meg kellett tapintanom az összerendezett hajszálakat, amikor rajtakaptam magam az önkéntelen mozdulat intimitásán.

A négyes-hatos a megállómba érkezik. Még éppen nem fogyott el az ablakon a leheletkarika. Hirtelen elhatározással lyukat bökök a közepébe, miközben az ajtóhoz sietek.

Van, amit lehet, és van, amit nem.